

L'assassinat del Parc de la Ciutadella de Barcelona

La confessió 'skin'

Aquesta és la narració de la manera com sis 'skins' van matar una persona al Parc de la Ciutadella, contada per ells mateixos. EL TEMPS n'ha aconseguit en exclusiva les declaracions. L'esperit de *La taronja mecànica* encara és viu.

Vols venir a casa aquesta nit?

- No, no...
- Sempre em dius que no. ¿Que tens por de venir a casa meva?
- De casa teva, no; de tu.
- ¡Hòstia, ni que jo fos un *travesti*!
- No, home, no et posis així.
- Per cert, ¿saps qui ho va fer, allò del *travesti* del la Ciutadella?
- No.
- ¡Doncs jo sí!

La pista restava oberta. Aquest és el fragment d'una conversa telefònica mantinguda entre un cap-rapat i una amiga seva. Intentant de convèncer-la de passar una nit junts, se'n va anar de la llengua. Els Mossos d'Esquadra tenien intervinguts alguns telèfons de *skins* sospitosos d'haver participat, la nit del 5 al 6 d'octubre de l'any passat, en l'apallissament de dos transvestits al Parc de la Ciutadella de Barcelona, amb resultat d'un mort. Després de moltes hores d'escolta, es podia començar a estirar el fil. El primer detingut va conduir als altres, fins a un total de sis, entre 17 i 20 anys. Alguns s'havien deixat créixer els cabells després dels fets del parc, però el material decomissat no deixava lloc a dubtes. Botes Rangers o Doc Marten's, amb la puntera reforçada d'acer, caçadores d'aviador Bomber, bats de beisbol, ganivets, insígnies i banderes nazis i publicacions del mateix ram. Tot a punt per a exercir l'ultraviolència gratuïta, contra tot, per amor a l'art d'apallissar. Per demostrar la seva autoestima, ells mateixos es feien fotografies a casa, per autocontemplar la seva valentia.

L'Isaac, l'Hèctor, l'Andrés, el Pedro, l'Oliver i el David vivien als barris del Born i de la Barceloneta. Eren amics de feia anys i amb el pas del temps havien passat de la potolada a la delinqüència; havien professionalitzat la seva violència.

En ser detinguts, no els costà gaire d'explicar els fets; en algun cas, ho van fer sense vergonya i tot, amb un cert to d'orgull cec. La història, contada per ells mateixos, és aquesta.

"Vam quedar entre dos quarts de sis i les sis al bar Barrigon, al carrer de la Mercè de Barcelona. Hi vam estar bevent cervesa una bona estona. Després de passar per un parell de bars més, decidírem d'anar cap al Parc de la Ciutadella. Hi havíem entrat altres vegades, amb la intenció de fer broma amb els vigilants i fugir quan vinguessin

a empaitar-nos. Aquella nit, prop de les dotze, hi vam entrar per un forat de la tanca exterior on faltava un barrot, a l'alçada d'una porta giratòria que hi ha a la confluència amb el carrer de la Fusina".

Però aquella nit van anar a més. Fer córrer els vigilants era massa poc. Calia utilitzar les Rangers, trepitjar fort. La nit és violència i el fort pot destruir el dèbil. La víctima va ser detectada aviat:

"Caminàvem per la zona de la cascada i dins la Glorieta dels músics vam veure dues persones dormint. Eren dos

transvestits. Vam fer broma, però continuàrem el passeig. Més endavant trobàrem un mànec d'escombra, que vam partir perquè ens servís de bastó. Llavors tornàrem a la Glorieta i vam assaltar-la".

Començava la cacera. Ja hi havia un objectiu definit per destruir i, ganes, no en faltaven. En grup se senten forts, superiors a la resta de mortals, escollits i cridats a "fer neteja". Són d'una raça diferent i, a més, diuen, superior:

"Vam pujar a mastegar-los, amb el bastó i les botes. Un d'ells va provar defugir, però el vam fer tornar a caure

L'esperit dels joves de *La Taronja Mecànica* continua vigent.

APXIU

d'un cop de puny. En aquells moments tots érem iguals, tots repartíem per igual a la cara, a l'estómac, a l'esquena... Els transvestits es protegien la cara amb els braços, però després d'uns minuts d'estovar-los, van deixar de resistir”.

La pallissa va durar quinze minuts. Les botes de color granat ja eren plenes de sang. A l'un d'ells, ja li feia mal el dit gros del peu de les puntades que havia pegat. La puntera d'acer li havia trencat l'ungla. Va decidir de marxar, i el van acompanyar dos amics més. Dins el Parc, encara en quedaven tres més.

”Vam tornar a la glorieta a clavar tres o quatre puntades més. A l'un d'ells, li vam trepitjar el cap. Quan vam marxar, semblaven inconscients; n'hi havia un que respirava amb dificultat, com si ronqués”.

Sota el sostre de la glorieta quedaven dues persones moribundes. L'una d'elles ja no s'aixecà i morí poques hores després. L'altra tenia fractures i contusions a tot el cos i la cara totalment desfigurada. Però la nit més violenta encara no s'havia acabat.

”Quan anàvem cap a la sortida del Parc que hi ha a l'alçada del carrer de la Princesa, vam veure que sota l'hivernacle hi havia tres rodavons dormint. Vam decidir apallissar-los també. Com que no teníem res entre mans per a actuar, vam arregar unes

barres de ferro que hi havia en un contenidor d'obres del parc. De nou a l'hivernacle, amb les barres a la mà, començarem a colpejar-los a la cara i al cap. Un d'ells va poder fugir corrents, però els altres dos els vam deixar estesos a terra. Quan acabarem, llançarem les barres a un bassal de per allà a la vora i sortirem del Parc a l'alçada del carrer de la Princesa”.

La cacera s'havia acabat. No era la primera nit que havien tingut “brega”, però no la consideraven pas més brutal que les anteriors, perquè encara no sabien que darrere d'ells havien deixat un cadàver.

”Era la una de la nit i el Barrigon encara era obert. Vem fer-hi l'última cervesa abans d'anar a dormir. Després cadascú a casa seva”.

L'endemà van ser trobats els cossos de dos transvestits, Juan José R. Z. ‘Sònia’, i Ernesto R. A.. El primer, mort, i al segon, poc li'n faltava. Els rodavons havien tingut més sort: commoció cerebral, fractura de maxil·lar, trencament de l'envà nasal i tallades diverses. La notícia va circular ben aviat i la colla de *skins* no en va ser excepció:

”Ens n'assabentàrem aquell mateix diumenge. A la tarda ens trobàrem de nou per parlar de la qüestió. Decidírem de no dir res a ningú, de no explicar-ho, de no parlar-ne mai per telèfon i de

canviar de bars. Les coses s'havien complicat. Nosaltres no els volíem matar, no era la nostra intenció”.

Aquella nit les botes havien trepitjat massa fort. La puntera havia traspasat els límits i la violència havia arribat a la mort. Les investigacions van durar moltes setmanes, els Mossos vigilaren desenes de *skins* barcelonins; van aconseguir de localitzar-los. Ara són a la presó, esperant judici, però no hi estan sols. El pare, la mare i l'oncle d'un d'ells també feien cap a la presó uns dies després. La Brigada de Salut Pública dels Mossos d'Esquadra els va detenir acusats de tràfic de drogues. Investigant les activitats del fill, van trobar que la família també feia de les seves.

Mentrestant, el fenomen *skin* continua violentant la nit. Cada setmana es repeteixen les accions violentes, sense que de moment, se'n vegi el final. Fins ara, només els Mossos d'Esquadra, malgrat les seves limitacions competencials i les traves de l'aparell judicial espanyol amb què sovint topen, s'han mostrat resolutius. L'esperit dels joves que Stanley Kubric va reflectir a *La Taronja Mecànica*, no sols no ha mort, ans continua vigent i, en alguns casos, se supera i tot.

Pere Martí